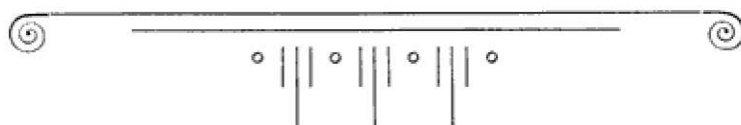


LJUBLJANSKI ZVON



Verzi.

I.

Če tepe te usoda, skloni tilnik više!
Ne beži ko deseti brat iz rojstne hiše,
obup, brezdelica in mrak s teboj —
a sam najhujši si sovražnik svoj.
Trpi le, kdor se sam uslužno klanja,
volka od staje pa pastir si naj odganja!
In brez moči je, kdor o prošlosti živi,
nikdar ne oni, ki kljubuje in stoji.
Res, ljubil molk bi in življenje mirno
in ljubil bi naravo in planoto širno —
no, drag mi tudi je obup in boj,
vihar in blisk in tema nad menoj!

II.

Ti sam si drag si, ljubiš se na sveti,
ti sam si mati si in oče svoj,
lažnjivi ljudstva so in bratov vsi obeti
in zbirajo dan temni nad teboj.
Komu bi iz srca verjel, da ljubi,
in varen kam naslonil bi glavó?
In kdo te hladno ne proda pogubi
in — ne žaluje za teboj gorkó?
Iztrezneš se, in padejo zavese,
in kakor znaš, tako se uživiš . . .
Ah mnogi se v skrbéh še zate trese,
a storil, davno že črez té je križ!

† Aleksandrov.